

ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ ΒΙΜΠΟΥ

Ὀλίγαι λέξεις ἐπὶ τῇ εἰς διάκονον χειροτονίᾳ αὐτοῦ, τελεσθείσῃ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ Ῥιζαρείῳ σχολῇ ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου ἀρχιεπισκόπου Σύρου καὶ Τήνου, Κυρίου Ἀλεξάνδρου Λυκούργου, τῇ 29ῃ Ἰουνίου 1866, ἑορτῇ τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

Ἰδοὺ, πανιερώτατε ἀρχιεπίσκοπε καὶ ἱεράρχα θεοχρίστε, ἔμπροσθεν τοῦ φοβεροῦ θυσιαστηρίου, ὃ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου περιλάμπει, καὶ περὶ ὃ χιλιάδες ἀρχαγγέλων καὶ μυριάδες ἀγγέλων, τὰ Χερουβείμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ, περιπνέονται τὴν ἀνάιμακτον θυσίαν συλλειτουργοῦντά σοι, μετὰ φόβου καὶ τρόμου, τὸ σκεῦος τῆς ἀμαρτίας, ὁ ἐλάχιστος ἐγώ, κλίνας τὸν ἑαυτοῦ αὐχένα, τολμῶ σοι προσελθεῖν, ἵνα θεῖα πλησθῇς χάριτος, τῇ ἐν σοὶ ἐνεργούσῃ δυνάμει τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εἰς σκεῦος ἱκανωθῶ τίμιον καὶ ἄξιον τῆς διακονίας τοῦ βασιλείου τῆς δόξης καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ μυστηρίων. Ως φοβερόν ὄντως τὸ τόλμημα τοῦτο· διότι οὐδεὶς τῶν συνδεδεμένων ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς ἄξιος προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν ἢ λειτουργεῖν τῷ βασιλεῖ τῆς δόξης. Ἀλλ' ὅμως ἀπετόλμησα τοῦτο, ὡς ἐπὶ τῇ ἀφάτῳ καὶ ἀμετρήτῳ φιланθρωπῳ καὶ συγκαταβάσει τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου ἡμῶν πεποιθώς, καὶ ὡς μένων πιστὸς εἰς τὴν κλήσιν, ἣ ἐκλήθη. *Ἐκαστος ἐν τῇ κλήσει, ἣ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω* (Α', Κορινθ. ζ', 20).

Ναί, ὦ φίλτατοι τῆς ἱερᾶς ταύτης σχολῆς σπουδασταί, μεθ' ὧν εἶμαι ὑπὸ τῆς θεῖας Προνοίας συνδεδεμένοι, διὰ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ σχολῇ ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως, ἐν τῇ κλήσει, ἣ ἐκλήθημεν, ἐν ταύτῃ πρέπει νὰ μένωμεν.

Ἀνατρεφόμενοι καὶ ἐκπαιδευόμενοι ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ σχολῇ, ἐκλήθημεν παρὰ Θεοῦ εἰς τὴν ὑψίστην διακονίαν, τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· ἱερωθέντες δηλ. οὐ μόνον νὰ φωταγωγῶμεν τοὺς πιστοὺς, φωτίζωμεν τὸν νοῦν αὐτῶν διὰ τῆς μόνης ἀληθοῦς κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας, ἐκκαίωμεν αὐτῶν τὴν καρδίαν εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, διυθύνωμεν καὶ κρατύνωμεν αὐτῶν τὴν θέλησιν, οὕτω δὲ προφυλάττωμεν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν κηλίδων τῆς ἀμαρτίας, ἀλλὰ καὶ νὰ εὐλογῶμεν τοὺς πιστοὺς καὶ καθαγίζωμεν τοὺς ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας ρυπωθέντας, καὶ ἐν γένει νὰ

προετοιμάζωμεν πολίτας τῆς ἐπ' οὐρανῶν βασιλείας. Ἄν λοιπὸν μένωμεν πιστοὶ εἰς τὴν παρὰ Θεοῦ ταύτην κλήσιν, θὰ ὑπακούσωμεν αὐτῷ καὶ θὰ τύχωμεν τῆς παρ' αὐτοῦ εὐλογίας· τούναντίον δὲ, ἂν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ ἐκπαιδεύσεως ἄλλην τρεπώμεθα ὁδὸν καὶ λειποτακτῶμεν, οὐ μόνον θὰ δειχθῶμεν ἀπειθεῖς πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ θὰ μνηστῆρισωμεν αὐτὸν τὸν Θεόν, ὅστις ὅμως δὲν μνηστῆρίζεται. Θεὸς οὐ μνηστῆρίζεται (Γαλάτ. γ', 7).

Ἐκαστος ἐν τῇ κλήσει, ἣ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω, λέγει ὁ θεὸς ἀπόστολος (Α', Κορινθ. ζ', 20). Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ὦ φίλτατοι σπουδασταί, ἐν τῇ κλήσει, ἣ ἐκλήθημεν, ἐν ταύτῃ πρέπει νὰ μένωμεν. Οὕτω ποιήσαντες θὰ παρὰσχῶμεν ἀγαλλίαςιν εἰς τὰς μακαρίας ψυχὰς τῶν αὐοδίων ἰδρυτῶν τῆς ἱερᾶς ταύτης σχολῆς, Μάνθου καὶ Γεωργίου τῶν Ριζαίων, οἵτινες τὴν μετὰ πολλοῦ πόνου καὶ μόχθου καὶ παραδειγματικῆς οἰκονομίας συλλεγείσαν πειρουσίαν κατέλιπον εἰς σύστασιν τῆς ἱερᾶς ταύτης σχολῆς ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους· τούναντίον δὲ δικαίως θὰ ἐπισπάσωμεν καὶ ἡμῶν αὐτῶν τὴν δικαίαν τῶν μακαρίων ἐκείνων ψυχῶν ἀγανάκτησιν, ἂν μετὰ τὴν ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ ἐκπαιδεύσιν ἀφίνοντες τὰς τάξεις τῶν τῆς Ἐκκλησίας στρατιῶν τῶν ἄλλων τρεπώμεθα ὁδὸν, τὴν τοῦ Μαμωνᾶ, ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Ναί, ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν· διότι ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἔχει ἀνάγκην· λογίων καὶ σὺν νῆμα ἐναρέτων κληρικῶν. Ναί, ἐπὶ βλάβῃ καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν· διότι τὸ ἔθνος ἡμῶν πάσχει θρησκευτικὴν φθίσιν. Ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζει ἡ τῶν ἐθνῶν εὐδαιμονία, καὶ χάρις τῆς ὁποίας ἀδύνατον αὐτὰ νὰ συγκρατῶνται καὶ νὰ ἀμυλῶσιν, παρ' ἡμῖν, ὅς εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια σώσει ἡμᾶς· εὐρίσκεται ἐν μικράσμοι. Ἡ πρὸς τοὺς νόμους ἀσέβεια, ἡ ἰδιοτέλεια, τὸ ψεῦδος, ἡ ἀπάτη, ἡ ἀργία, ὁ πολιτικισμὸς, ἡ πολυπραγμοσύνη, ἡ κακεντρέχεια, ἡ ληστεία, καὶ πάντα ἄλλη παρ' ἡμῖν ἐπικρατοῦσα κακία, εἶναι συμπτώματα τῆς θρησκευτικῆς φθίσεως, τὴν ὁποίαν τὸ ἡμέτερον ἔθνος πάσχει, καὶ τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ πολυάριθμος στρατός, οὔτε τὸ σμῆνος τῶν νομομαθῶν καὶ δικανικῶν ἀνδρῶν, οὔτε τὸ πλῆθος τῶν ἱατρῶν, οὔτε οἱ πολυγράμματοι καὶ πολυμαθεῖς ἄνδρες δύνανται νὰ θεραπεύσωσιν. Μόνον δὲ ἄνδρες κληρικοὶ, τοῖς ἱεροῖς ἐνενέασαντες· γραμμασι καὶ ζήλῳ πρὸς τὸν κατὰ

Χριστὸν βίον πεπληρωμένον, ὁποῖους προώρισται
νὰ μορφοῖν ἡ ἱερὰ αὐτῇ σὺλλή, καὶ ὁποῖους τὸ
ἔθνος ἐξ αὐτῆς προσδοκᾷ, μόνον αὐτοὶ, καὶ, αὐ-
τοὶ μόνον δύνανται καὶ νὰ θεραπεύσωσι τὴν φο-
βεράν τοῦ ἔθνους ἡμῶν νόσον, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἡ
ἀνάπτυξις αὐτοῦ ἀποβαίνει ἐκτρωματικῇ, καὶ νὰ
ἀναρρώπιωσι καὶ εἰς φλόγα ἐξάψωσι τὰ εἰς τὸ
ἔθνος ἡμῶν ἐμφυτα τῆς εὐσεβείας ἐνύσματα.

Ἐν τῇ κλήσει, ἡ ἐκλήθημεν, ἐν ταύτῃ πρέπει
νὰ μένωμεν. Διότι αὐτῷ θὰ ἐπιστάσωμεν τὰς εὐ-
λογίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἄλλως;
δὲ, θὰ ἐπισύρωμεν τὰς φοβεράς ἀμφοτέρων ἀράς,
καὶ θὰ ἡμεῖς ἐνοχοὶ τοῦ μακράτου καὶ τῆς κα-
κοδιαμονῆς αὐτῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι
ἀσπαθόντες τὸν ἱσραϊτικὸν βίον, εἴτε ἐγγαμὸν
εἴτε ἄγαμνον κατὰ τὰς περιστάσεις, θὰ στεροθώ-
μεν προσκαίριον τινὸν τοῦ κόσμου ἀπολαύσεων,
ἀλλ' ἡ στέρησις αὐτῇ, ἂν περιπατήσωμεν ἀξίως
τῆς κλήσεως, θὰ γείνη πάροχος ἐπιδαψιλεύσεως
ταύτης καὶ δόξης αἰωνίας καὶ ἀειλαμπούς, οὐ μόνον
ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι κό-
σμῳ.

Σὺ δὲ Κύριε, ἐξ οὗ πᾶν ὄνημα τέλειον ἐστὶ
καταβαίνον, δέομαί Σου ὁ ἀνάξιος δοῦλός Σου,
ὅπως ἔμεινα πιστὸς εἰς τὴν κλησίν μου καταρο-
νῆσας καὶ πλούτου καὶ τῶν τοῦ κόσμου ἀπολαύ-
σεων, οὐτῷ μένε πάντοτε μετ' ἐμοῦ, καὶ περιζώ-
σον τὴν ὀσφύν μου ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐνδυσόν με
τὸν ὄνυχά σου, καὶ δικαιοσύνης, καὶ δός μοι τὸν
θυστὸν τῆς πίστεως, καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ
σωτηρίου, καὶ τὴν διστομὴν μυχίου τοῦ πνεύ-
ματος, ὅ ἐστὶ βῆμα Θεοῦ, καὶ κατεύθυνον κατὰ
τὴν Σὸν θέλημα τὴν τροχίαν τῶν ποδῶν μου, ἵνα
ἀξίως περιπατήσω τῆς κλήσεως, ἥ ἐκλήθην, καὶ
δός, Κύριε, ἵνα ἀγνὸν καὶ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ
μέχρι τῆς ἐκ τοῦ παρόντος βίου ἐξόδου μου διχ-
φυλάξω τὸ θεῖον χάρισμα, οὐτινος μετὰ συγκινή-
σεως καὶ τρόμου προσέρχομαι νῦν νὰ ἀξιωθῶ
παρὰ τοῦ πιστοῦ Σου ποιμενάρχου.

Τοῦ αὐτοῦ προσομιλῶντος πρὸς τὸν πανιερώτατον
ἀρχιεπίσκοπον Σύρου καὶ Τήρου, Κύριον
Αἰλιούρδον Λυκοῦρρον, κατὰ τὴν ἡμέραν
τῆς εἰς προσβύτερον προχειρίσεως αὐτοῦ ἐν
τῷ τῷ τῆς Μητροπόλεως, τῇ (3ῃ) Ἰου-
λίου 1866.

Ὁ πανεύσπλαχνος ἡμῶν Θεός, θεότευκτε τελε-
πάργα καὶ ἐπὶ γῆς εἰκὼν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῶν

φώτων, ὁ πανεύσπλαχνος ἡμῶν Θεός, κατὰ τὴν
εὐσημίαν τῶν ἁγίων αὐτοῦ Ἀποστόλων Πέτρου καὶ
Παύλου ἡγάραν, πύδοκῃσε διὰ τῶν Σὸν ἀρχιθυ-
κῶν χειρῶν νὰ ἐπιχύσῃ τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ ἐπ'
ἐμὲ, τὸν χρὸν, τὴν κορίαν, τὸν σκώληκα τῆς
γῆς, καὶ δικτὶ οὐχὶ καὶ αὐτοῦ τοῦ σκώληκος
χειρῶ; καὶ χεῖρω, ὡς κατεχόμενον ὑπὸ τῆς ἀ-
μαρτίας, θηρίου πονηροῦ καὶ ἀνημέρου, θηρίου,
τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιδεικνύει τὴν κακίαν αὐτοῦ εἰς
τὰ σύνδουλα τῶν σωματίων, ἀλλ' ἐκφέρει τὸν ἴδν
τῆς πονηρίας εἰς αὐτὴν τὴν δεσποτικὴν δόξαν.
Κατὰ τὴν εὐσημίαν ἐκείνην ἡμέραν, χάριτι τοῦ
Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰ. Χ., καὶ
συνεργείᾳ τοῦ τελεταρχικοῦ πνεύματος, διὰ τῶν
Σὸν πικνέων καὶ θυοφόρων χειρῶν, ὁ ἀνάξιος
ἐγὼ ἡζιώθην τοῦ χαρίσματος τῆς ἱεροδικονίας,
καὶ ἀνεβιβάσθην εἰς τὴν πρώτην τῆς ἱερωσύνης
βαθμίδα, καὶ λειτουργός τοῦ ἐκκλησιαστικῆς
Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰ. Χ. ἐγενόμην, καὶ τῶν
ἀχράντων αὐτοῦ μυστηρίων διάκονος, καὶ τῶν
σωτηρίων αὐτοῦ εὐαγγελίων κήρυξ, καὶ παραστά-
της καὶ θεωρὸς τῶν μυστηρίων αὐτοῦ, καὶ ἐγ-
γίζων καὶ κοινωνὸς, καὶ ἄλλους εἰς προσευχὰς
προσκλῶν αὐτὸς μὴ προσκαλούμενος, καὶ ἄλ-
λους πρὸς τὸν Θεὸν προσάγων, καὶ προσφωνῶν
τοῖς πιστοῖς, καὶ προσέχειν παραγγέλλων, καὶ τῶν
ἄλλων ὁδὸς καὶ πρὸς τὸ φῶς ὁδηγῶν, καὶ ἀπ-
αστράπτων Χερουδικῶς θρόνος, ὡς ἐπαναπαύ-
μενον βεστάσας τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ αὐ-
τόχρονα πυρφόρος Σαραφείμ, ὡς τὸν ἀσθεστον
κρατήτας ἀνθρώπου, τὸν καταφλέγοντα τὰς ἀνο-
μίας καὶ τὰς ἀμαρτίας περικαθαίροντα τοῦ σύμ-
παντος κόσμου. Ἀλλὰ τί λέγω Σαραφείμ, ἀνώ-
τερός καὶ αὐτῶν τῶν Σαραφείμ ἀνδρείχτην, διότι
ταῦτα μὲν ἴστανται κύκλῳ τοῦ βασιλέως τῆς δό-
ξης, ταῖς δὲ πτέρυξιν κατακλύποντα τὸ πρό-
σωπον αὐτῶν, ἐγὼ δὲ ὁ καὶ αὐτῶν τῶν σκωλη-
κῶν τῆς γῆς χεῖρῶν, ὁ τῆς ἀβύσσου τῆς ἀφάντου
καὶ ἀβήτου ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν! ὁ ἀ-
καλύπτῳ τῷ προσώπῳ καὶ εἶδον καὶ ἡγγισα καὶ
ἐβάστασα τὸν βασιλέα τῆς δόξης, καὶ τροφὴν
ἀθάνατον ἔλαβον εἰς ἄρεσιν τῶν ἐμῶν ἀμαρτιῶν.
Εἴη τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένον νῦν καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας, ὅτι καὶ ἐπ' ἐμὲ πύδοκῃσε νὰ ἐπι-
χύσῃ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τίς τῶν θνητῶν εὖρε ἢ ἐγνώρισε ἢ νὰ ὀρίσῃ
δύναται τὰ μέτρα τόσοι τῆς σοφίας καὶ ἀγαθότη-
τος, ὅσων καὶ τοῦ ἔλεους τοῦ πανεύσπλαχνου Θεοῦ;
Ἰδοὺ σήμερον αὐτὸς ὁ Θεός ἡμῶν πύδοκῃσε περισ-

σοτέρως νὰ ἐπιχύσῃ ἐπ' ἐμὲ τὸ ἔλεος αὐτοῦ, κηδύ-
κησε νὰ μὲ ἀζιώσῃ μεζόνος χαρίσματος, νὰ μὲ
προβιβάσῃ ἀπὸ τῆς κατωτέρας εἰς ἀνωτέραν τῆς
ἱερωσύνης βαθυΐδα, καὶ μὲ καταστήσῃ πλάστην
τῆς κρείττονος πλάσεως διὰ τοῦ βαπτίσματος καὶ
τῶν λοιπῶν μυστηρίων, καὶ πατέρα υἱῶν Θεοῦ,
καὶ θέσῃ Θεοῦ ἐνεργόν, καὶ ἀμαρτίας ἀναιρέτην,
καὶ ἐλευθερωτὴν ψυχῶν, καὶ λύτην δεσμῶν αἰω-
νίων, καὶ παραδείσου κλειδοῦχον καὶ τὰ Θεοῦ
δυνάμενον, καὶ Αὐτοῦ συνεργόν πρὸς σωτηρίαν
τῶν ἀνθρώπων. Συστέλλονται βεβαίως καὶ φρίσ-
σουσιν αἱ οὐράναι δυνάμεις, βλέπουσαι τὸν σκώ-
ληκα τῆς γῆς περιβαλλόμενον θεῖαν ὄντως δύνα-
μιν, τὴν δύναμιν τοῦ ποιμαίνειν τὰ λογικὰ πρόβα-
τα, τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν τὰ ἀμαρτήματα, τοῦ εὐ-
λογεῖν καὶ ἀγιάζειν, τοῦ μυεῖν τὰ ἐπ' αἰῶνος ἀ-
ποκεκρυμμένα τῆς θείας οἰκονομίας μυστήρια.

Προσερχόμενος ὅμως, πανιερώτατε Δέσποτα,
ν' ἀζιώθῃ διὰ τῶν Σὼν παντέρων καὶ θυοφόρων
χειρῶν τοῦ ὑψηλοῦ τῆς ἱερωσύνης χαρίσματος,
καὶ νὰ λάβω θεῖαν ὄντως δύναμιν, ὡς ὁ Ἐλισσαῖος
παρὰ τοῦ Ἡλίου, ὡς ὁ Τίτος καὶ ὁ Τιμόθεος παρὰ
τοῦ Παύλου, φοβοῦμαι μήπως φανῶ ἀδόκιμος,
φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀνομία καθίσῃ ἐπὶ τάλαντον
μολύβδου, φοβοῦμαι κίνδυνον πτώσεως ἀναλόγου
πρὸς τὸ εἰς ὃ ἀναβιβάζομαι ὕψος τῆς ἱερωσύνης.
Ἀλλ' ἡ πεποίησις, ἔνθεν μὲν ὅτι ἡ χάρις τοῦ
Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἔσται πάντοτε μετ' ἐμοῦ,
καὶ πάντοτε θὰ μὲ ἐνδυναμώσῃ ἐν ταῖς ἀθηναίαις
μου, ἔνθεν δὲ ὅτι θὰ μὲ περιφράττωσι καὶ ὀχυρώ-
νουν αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ δεήσεις, Σοῦ, τοῦ πεπλη-
μένου ζήλου ὑπὲρ τῆς λαμπρότητος τῆς ἡμετέ-
ρας Ἐκκλησίας, Σοῦ, ὅστις πάντοτε μὲ προέτρε-
πε νὰ βαδίσω τὴν ὁδόν, ἥ πορεύομαι, καὶ λει-
τούργον τῶν θεῶν μ' ἐτέλεσας μυστηρίων καὶ εἰς
ὃν πρέπει νὰ ὀφείλῃται οἷα δὴποτε καὶ ἂν προέλθῃ
πρὸ ἐμοῦ ὠφέλεια εἰς τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
κλησίαν, αὐτὴ, λέγω, ἡ πεποίησις μ' ἐνθαρρύνει
εἰς τὸ φανερὸν τόλμημα νὰ ἀναβιβάσθω εἰς τὴν
ὑψηλοτέραν τῆς ἱερωσύνης βαθυΐδα, μετὰ τρόμου
καὶ φόβου προσερχόμενος εἰς τὴν εἰς πρεσβύτε-
ρον προχειρίσιν μου.

μάστιγι τῆς ὀλεθρίου ἀκριδος, συνέθετα πρὸ ἐτῶν
περὶ αὐτῆς τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον, τὰ μὲν ἐρανι-
σθεὶς ἐκ τοῦ γαλκικοῦ, τὰ δὲ προσθεὶς ἐξ ὕσων
ἤκουσα νὰ λέγῃσι περὶ αὐτῆς ἐν Κύπρῳ, ἡ ἡδυ-
νήτην νὰ μάθω παρὰ τῶν ἐν αὐτῇ γεωργῶν, οἵ-
τινες ἔχουσιν ἄμεσον συμφέρον νὰ τὴν κατα-
διώκωσι. Τοῦτο ᾗδῃ δημοσιεύω χάριν τῶν πε-
ριέργων φιλομαθῶν διὰ τῆς Χρυσάλλιδος.

Σ. Μ. ΣΑΛΟΥΜΙΑΝΗΣ.

Ἡ ἀκρις, τοῦτο τὸ καταστρεπτικώτατον τῶν
ἐντόμων, εἶναι δεινὴ μάστιγι τῶν κατοίκων ἀν-
θρώπων τε καὶ ζώων τῆς Ἀφρικῆς, τῶν νοτίων
χωρῶν τῆς Ἀσίας, καὶ ἐνίοτε τῶν τῆς Εὐρώπης.
Εἰσβαλοῦσα νεφελήδον εἰς τινὰ τῶν εἰρημένων
χωρῶν, κατακαλύπτει ἐκτασιν γῆς πολλῶν τε-
τραγωνικῶν λευγῶν, καὶ ὡς ἄλλος ἄπλητος
Ἄδης, καταθυβιδώνει ἐν βραχυχρονίῳ διαστήμα-
τι πᾶσαν φύσιν χλοάζουσαν, ἀπογυμνοῦσα τὰ τε
ἄγρια καὶ ἡμερὰ δένδρα ἐκ τῶν ἐρατοχεῶν φύλ-
λων καὶ βλαστῶν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἀγροὺς ἐκ τῆς
ζωηφόρου χλόης των. Κάμνει τὸν γεωργὸν νὰ
ὀδύνηται καὶ νὰ ἐλεεινολογῇται, θεωροῦντα οἴφνης
ἐνώπιόν του τὰ μὲν δένδρα τοῦ ἄφυλλα, τοὺς δὲ
ἀγροὺς τοῦ ἀχλόους, καὶ ὥσπερ θεραισθέντας τα-
χέως ὑπὸ πολυκρίθμων θεριστῶν ἐν ᾧ τὴν προη-
γουμένην ἐξομαδα βλέπων τὸ εὐθαλές αὐτῶν
ἔχρισε καὶ ἐσκίρτα προσδοκῶν ἐκ τῆς εὐκαρπίας
των ἐπαΐαν ἀμνησθὲν τῶν ἰδρώτων αὐτοῦ. Το-
σαύτην καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν φέρει τὸ λυ-
μαντικώτατον τοῦτο ἔντομον, ὥστε, ὅπου ἀγα-
λῶν εἰσελάσει, πᾶν τὸ τεργνόν, χερσὶν, ἐαρινόν
καὶ χλοαυγὲς τῆς χώρας μεταμορφῶνται ἐν ὀλίγῳ
χρόνῳ εἰς μελαγχολικὸν καὶ θρηνηθὲς θέατρον.
Τοῦτο τὸ χλοοφάγον ἔντομον, τὸ ὁποῖον ἐν τόσῳ
συντόμῳ χρόνῳ δύναται νὰ κατεστῇσῃ φρούδους
πάντας τοὺς ἀγῶνας τοῦ βαρυμόχθου γεωπόνου,
ἀφ' οὗ καταβροχθίσαν πᾶν τὸ προστυχὸν χλοο-
ρὸν, ἔλθῃ εἰς ὥραν ὠτοκίαις ἀρχίζει περὶ τὰ μέ-
σα τοῦ θέρους ἐν θερμοῖς κλίμασι νὰ ἐμφυτεύηται
ὄρθιον ὑπὸ λοφώδῃ καὶ καταωφερῇ ἔρημον γῆν
τοιαύτην, οἷα νὰ ἀσφαλίζῃ τὰ ἐναποτιθέμενα ὁμοῦ
μ' αὐτὸ πολυκρίθμα ὡς τοῦ (ἃ ἐν Κύπρῳ φυλά-
ττει οἱ μὲν, χυλάται (θυλάκι) τῆς ἀκριδος οἱ δὲ ὀ-
νομάζουσιν) ἀπὸ τῆς ἐπιρροίας τοῦ ἀέρος καὶ τῶν
βροχῶν. Ἄν ὁ χειμὼν τύχῃ ἐπομβρὸς, ἡ περὶ τὰς
ἀρχὰς φεβρουαρίου γινομένη ἐκκόλαψις τῶν ὠν
αὐτοῦ ἀποτυγχάνει λίαν, καὶ αἱ τυχὸν ἐξ αὐτῶν
ἐκκολοφθεῖται ἐς πύλαι (σκαλῆκις γεννηθέντα ἐκ

ΠΕΡΙ ΑΚΡΙΔΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΟΝΤΩΣΕΩΣ ΑΥΤΩΝ.

Βλέπων ὅτι ἐνίοτε καταλυμαίνεται καὶ τὸν
Ἑλλάδα ὡς καὶ τὴν Κύπρον, τὴν πατρίδα μου, ὃ